

[Bouet.]

tjenligt, om man snart fra Forsikringsraadet kunde faa en Beretning om dette Forhold. Det vilde være interessant at vide, hvor mange saadanne Pensionskasser og Pensionsordninger der findes, hvor mange Funktionærer der er forsikrede, og hvor store Kapitaler der paa denne Maade er opsamlet.

Efterhaanden er der imidlertid i Modsætning til, hvad Tilfældet var i Begyndelsen, hvor Funktionærerne selv havde den store Interesse i at sikre sig selv til Alderdommen, kommet en vis Misstemning mod disse Pensionsordninger. Efter som Dyrtiden har udviklet sig, og ikke mindst efter at Aldersrenteloven er blevet udbygget, saaledes som den er, er der en ikke ringe Misfornøjelse med de Resultater, som kan opnaas gennem disse Forsikringsordninger. Mange Funktionærer kommer i en sen Alder ind i Funktionærgerningen, og det bliver derfor et forholdsvis lille Antal Aar, de har at betale i. For andre Funktionærer gælder det, at Lønnen stiger med visse Alderstrin, saa det først er i de senere Aar, de har en nogenlunde acceptabel Løn. Resultatet er, at mange af disse Pensionsudbetalinger i Tilfælde af Invaliditet eller ved Alderdommens Indtræden svinger omkring et Par Tusinde Kroner. I 1939 indgik derfor 19 Funktionærorganisationer, repræsenterende nogle og tredive Tusinde Medlemmer, til Socialministeren med et Andragende, hvori man anmodede om, at den Maksimumsgrænse, som fandtes i Loven paa det Tidspunkt, og hvorefter alle Tilskud fra Aldersrenteordningen hørte op ved en samlet Indtægt paa 1 760 Kr., maatte blive forhøjet til ca. 2 400 Kr. Man hørte naturligvis ikke noget fra det høje Ministerium om dette Andragende, som var vel motiveret, og som bl. a. indeholdt et fuldstændigt, aktuarmæssigt udarbejdet Forslag om en saadan Forhøjelse, men ved de Forhøjelser, som har fundet Sted siden da for Aldersrentenyderne, er dette Ønske for saa vidt blevet opfyldt, som Tilskuddet fra Aldersrenteordningen nu først hører op ved en samlet Indtægt paa ca. 2 400 Kr.

Men tilbage er der alligevel dette, at disse Mennesker, som selv, ligesom ogsaa deres Arbejdsgivere, har bragt et Offer, ræsonnerer som saa: hvis vi helt undlader at betale, hvis vi bruger Pengene i vort daglige Liv, som saa mange andre gør, vil vi kunne opnaa akkurat det samme som de, der overhovedet intet gør for at sikre deres Alderdom. Derfor vil jeg henstille til den højtærede Socialminister, om han ikke vil lade undersøge et andet Forslag, som ogsaa

fandtes i den nævnte Henstilling fra de omtalte Funktionærorganisationer, nemlig at de 200 Kr. fra Pension, Legat eller Livrente, som i Henhold til Folkeforsikringslovens § 41, Stk. 3, maa trækkes fra det Indtægtsbeløb, hvorefter Aldersrenten beregnes, forhøjes til f. Eks. 600 Kr. Man har ved Lovens Udarbejdelse selv haft Øje for, at det maaske var naturligt, at de, der selv hjalp til, fik en noget bedre Stilling end de, som overhovedet intet gjorde, og jeg vilde finde det ganske naturligt, om man forhøjede dette Beløb f. Eks. til 600 Kr.

Der er imidlertid ogsaa en anden Part af Befolkningen, som ved Sparsommelighed og Flid og maaske ogsaa ved at bringe daglige Ofre selv samler sig en lille Formue, men saaledes som den nuværende Folkeforsikringslov er, bliver saadanne sparsommelige Medborgere i Virkeligheden straffet, fordi de har sparet denne Formue sammen. I § 41, Stk. 2, hedder det nemlig, at for saa vidt en Person, der søger Aldersrente, ejer fast Ejendom eller anden Formue, lægges der til den paagældendes aarlige Indtægt 5 pCt. af den samlede Formues Beløb, og for saa vidt Formuen overstiger 4 000 Kr., yderligere 1 pCt., og hvis den overstiger 8 000 Kr., yderligere 1 pCt. af det, hvormed den overstiger 8 000 Kr. Det vil altsaa sige, at man ved denne Lov straffer den Sparsommelighed, som det vilde være naturligt for det offentlige at fremme. Jeg vil meget henstille til den højtærede Socialminister, om han ogsaa paa dette Omraade vilde undersøge, hvor meget det vilde andrage, hvis man slettede disse Bestemmelser eller subsidiært forhøjede de nævnte Beløb, f. Eks. fra 4 000 Kr. til 8 000 Kr. og fra 8 000 Kr. til 12 000 Kr.

Jeg tror, det er fornuftigt for det offentlige at søge at opmuntre Sparsommeligheden. Der er adskillige Gange, ogsaa fra officiel Side, rettet Opfordring til de smaa i Samfundet om at spare. Jeg erindrer saaledes, at for nogle Aar siden rettede den daværende Finansborgmester i København, Hedebo, i en Budgettale en meget kraftig Appel til de smaa i Samfundet om ogsaa at være med til at spare, og det er givet, at kun det Land er virkelig rigt, hvor hele Befolkningen er med i Sparebestræbelserne. Men man fremmer ikke dette, hvis man, saaledes som Aldersrenteloven nu er formet, straffer dem, der selv vil hjælpe med til at sikre deres Alderdom.

Jeg henstiller derfor til den højtærede Socialminister, om han ikke vil undersøge de af mig rejste Spørgsmaal, og hvor meget det vil koste at indføre de nævnte Æn-